

Ποιο το νόημα της φράσης: “Τά ἅγια τοῖς ἀγίοις”

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Του Αγίου Νικολάου Καβάσιλα

Ὁ ἱερέας, ἀφοῦ προσέλθει στήν ἁγία Τράπεζα καί κοινωνήσει, προσκαλεῖ καί τούς ἄλλους. Ὅμως δέν ἐπιτρέπεται σέ ὅλους ἡ κοινωνία τῶν ἁγίων μυστηρίων. Γι' αὐτό καί ὁ ἱερέας δέν τούς προσκαλεῖ ὅλους. Ἀλλά, ἀφοῦ πάρει στά χέρια του τόν ζωοποιό ἄρτο καί τόν ὑψώσει, προσκαλεῖ μόνο τούς ἀξίους νά κοινωνήσουν. Καί τό φωνάζει:

-Τά ἅγια τοῖς ἀγίοις.

* * *

Είναι σάν νά λέγει: Νά, αὐτός εἶναι ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς. Ἐλᾶτε νά μεταλάβετε. Ὅχι ὅμως ὅλοι: Ἀλλά μόνο ὅποιος εἶναι ἅγιος. Γιατί τά ἅγια ἐπιτρέπονται μόνον στούς ἁγίους. Ἀγίους ἐδῶ δέν ἐννοεῖ τούς τέλειους σέ ἀρετή, ἀλλά καί ἐκείνους πού ἀγωνίζονται νά φθάσουν σέ κάποια βαθμίδα πιό ψηλή· ἔστω καί ἂν δέν ἔφθασαν ἀκόμη. Γιατί καί αὐτοί πού ἀγωνίζονται, δέν ἐμποδίζονται νά μετέχουν τῶν ἁγίων μυστηρίων. Γιά νά ἁγιάζονται. Καί ἀπό αὐτή τήν ἄποψη θεωροῦνται καί αὐτοί ἅγιοι. Καί ἡ Ἐκκλησία λέγεται ὅλη ἁγία· καί ὁ μακάριος ἀπόστολος γράφοντας πρὸς ὁλόκληρη χριστιανική κοινότητα λέγει: «Ἀδελφοί ἅγιοι, κλήσεως ἐπουρανίου μέτοχοι» (Ἑβρ. 3,1). Ἅγιοι ὀνομάζονται οἱ πιστοί, ἐπειδὴ κοινωνοῦν τό σῶμα καί τό αἷμα τοῦ Ἀγίου, δηλαδή τοῦ Χριστοῦ. Καί εἶναι πράγματι μέλη τοῦ ἰδίου σώματος. Σάρκα ἀπό τή σάρκα Του. Ὅστ᾽ ἀπό τά ὅστ᾽ Του.

Ἄμα εἴμαστε ἐνωμένοι μαζί Του, καί διατηροῦμε ἁρμονική ἐπικοινωνία μαζί Του, κοινωνώντας παίρνομε τήν ἁγιωσύνη τοῦ Χριστοῦ πού εἶναι ἡ Κεφαλή, καί ἡ Καρδιά τῆς Ἐκκλησίας. Ἐνῶ ἅμα ἀποκοποῦμε ἀπό τήν ὁλότητα τοῦ ἁγίου Σώματός Του, καί κοινωνοῦμε, μάταια μετέχομε στά ἅγια μυστήρια.

* * *

Τί εἶναι ἐκεῖνο πού ἀποκόπτει τά μέλη (τούς πιστούς) ἀπό τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ; Τά ἁμαρτήματά μας! Ναί τά ἁμαρτήματά μας στέκονται ἐμπόδιο ἀνάμεσα σέ μᾶς καί στόν Χριστό. Καί μᾶς χωρίζουν (Ἡσαΐου 59,2).

Καί λοιπόν; Κάθε ἁμαρτία νεκρώνει τόν ἄνθρωπο;

Ὅχι βέβαια! Ἀλλά μόνον οἱ θανάσιμες ἁμαρτίες. Οἱ ἁμαρτίες «πρὸς θάνατον»! «Υπάρχει ὅμως καί ἁμαρτία μή «πρὸς θάνατον», μή θανάσιμη, λέγει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης (Α' Ἰωάν. 5, 16-17).

Καί γι' αὐτό οἱ βαπτισμένοι, ὅταν δέν πέφτουν σέ θανάσιμα ἁμαρτήματα, στά ἁμαρτήματα πού χωρίζουν τόν ἄνθρωπο ἀπό τό Χριστό καί τοῦ ἐπιφέρουν (πνευματικό) θάνατο, δέν ὑπάρχει γι' αὐτούς ἐμπόδιο νά κοινωνοῦν. Γιατί ἔξακολουθοῦν νά εἶναι ζωντανά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ἐνωμένα μέ τήν Κεφαλή της, τόν Χριστό.

* * *

Στή διακήρυξη τοῦ ἱερέα: «Τά ἅγια τοῖς ἁγίοις», οἱ πιστοί ἀποκρίνονται:

-«Εἷς ἅγιος, εἷς Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρός». Δηλαδή· κανένας δέν ἔχει ἁγιότητα ἀπό τόν ἑαυτό του. Δέν εἶναι ἔργο ἀνθρώπινης ἀρετῆς ἡ ἁγιότητα! Ὅλοι ἀπό Ἐκεῖνον τήν παίρνουμε. Καί ὅπως ἂν βάλεις πολλούς

καθρέπτες κάτω από τόν ήλιο, όλοι θά άστράπτουν καί θά νομίζεις ότι βλέπεις πολλούς ήλίους, όμως ένας είναι ό ήλιος· έτσι καί ό Χριστός, όσους καί αν άγιάζει, Αύτός θά είναι πάντοτε ό ένας καί μοναδικός άγιος.

Περιοδ. Λυχνία Μητροπόλεως Πρεβέζης - Χρ.Έκδοσης: 2009 / Από τό βιβλίο του: Έρμηνεία τής Θείας Λειτουργίας, κεφ.36 / Εκ του ιστοτόπου Ενορία Ιερού Ναού Αγίας Ζώνης Πατησίων agiazoni.gr